

● למי שהיתה לו החוצפה להקריין בערוץ היחיד של הטלוויזיה הישראלית ביום החמישי סרט תיעודי בן קרוב לשעה על מישלחת סקי אנגלית שחצתה את האלפים, הסרט משנת 1972 היה שיגרת מבחינה צילומית, הסרטישיות מבחינה ספורטאית, פטריטיברטי מבחינת התוכן וחסר כל עניין ל-99.999% של הציבור הישראלי. שאינו עוסק בסקי, והרואה שלג פעם נאכרע-חמש שנים.

האם הסרטים להקרנה נבחרים עלידי מישוה כשעיניו עצומות?

בתוככי הרשות

שניים אחוין בניין

בעוד בניין תזמורת רשות השידור עומד לפתוח, הגיעית, את שעריו בתחילת השנה האזרחית החדשה, החל ויכוח נוקב בין הנהלת רשות השידור ותיאטרון ירושלים על הבעלות עליו.

כלישכתו של מנכ"ל התיאטרון, ישי עמרמי,

ממלאי מקום נחישתן נחוש

נאמר שהבניין החדש, הקרוי על-שמו של התורם היהודי-קנדי הנרי קראון, נתון לרשותו, והוא קורא לגופים שונים לבוא ולווסו בו אירועים.

מדוע בכתה כרמלה מנשה?

כתבת מנשה (עם מסכ"ל-המישטרה לשעבר, אריה איבצין) דמעות בעיניים

לגלוי, ולקרע של ממש, הרקע -- סידרת מינויים חדשה במחוז תל-אביב. מנשה ניקשה לשדר ליומן קטע על המינויים, תוך תיאום מוקדם עם רז. בשידור היא הזכירה את מינויו של יגאל מרקוס כראש אגף-חקירות במטה הארצי, במקומו של יחזקאל קרתי הפורש. רז ראה בכך הפרת-הסכם בכיכול והחריה לתחום שלו. הוא מיהר להתלונן אצל מנהל-הרדיו ומנהל הטיבת-החדשות. הכיבוד התפוצץ כשהכל יודעים שהעימות הבא הוא בשער.

חבר מתחת לפני השטח, פרץ והפך לגלוי. רז ביקש להרגיש שהוא הכתב המישטרי, ומנשה היא כתבת מקומית תל-אביבית, המסקרת גם אירועים פוליטיים המתרחשים בסביבה הקרובה, ותו לא. מנשה, שאפתנית ודינאמית, המקרישה את כל יומה לעבודה, לא הסתפקה באירועים המקומיים. היא קיבלה מידע רב גם מהמטה הארצי ושיררה אותו, וגם משרות בתיהסורה. בשבוע שעבר הפך הסיכסוך המיקצועי

רלת חדרו של מנהל הרדיו גירעון לבי-ארי נפתחה, ודרכה יצאה החוצה, כשעיניה זולגות דמעות, הכתבת הפלילית של קול-ישראל בתל-אביב, כרמלה מנשה. היא מיהרה לעזוב את הבניין, כשהיא משארה אחריה סימך-שאלה גדול: מדוע היא בכתה? הסיבה המיידית היתה התקפות אישיות עליה, שנאקרו בנוכחות לבי-ארי ומנהל הטיבת-החדשות ברדיו, יגאל רוב. הדובר, שלמה רז, הכתב הפלילי הירושלמי של קול-ישראל, המסקר באופן קבוע את המטה הארצי ומישר-המישטרה, תקף את מנשה כגילים קשות וחריפות, עד כדי פגיעות אישיות. כשהגריש את הסאה, היא קמה ויצאה, כשעיניה דמעות.

אבל לסיכסוך האישי בין השניים, שהוא כולו על רקע מיקצועי, היסטוריה ריארוכה, מנשה החליפה לפני יותר משנה את הכתב הוותיק מייק הולר, שסיקר עבור הרדיו, במשך שנים רבות, את האירועים הפוליטיים בתל-אביב ואת בתי-המשפט. מנשה קיבלה על עצמה, בלא מעט חששות, את התפקיד שכל מי שנמצא בו עד אז היה על טהרת המין הגברי, תוך זמן קצר הוכיחה את עצמה, בזה אחר זה וזרמו אליה סקופים מישטריים, לא רק ממחוז תל-אביב אלא גם ממקומות אחרים בארץ.

ייתכן שרז, בוגילה של מנשה, רווק כמוה שכבר עבר את גיל ה-30, היה שותק, אילמלא תוכנית מוקד בטלוויזיה, באותה תוכנית רואין שרה-מישטרה, חיים ברילב, הפעם לשם שינוי עלידי כתב-מישטרה מהעיתונות הכתובה ומרדיו. המפיקים העדיפו את מנשה על פני רז, אולי על-סום הופעתה החיצונית הנעימה, והאטרקטיביות הטמונה בצירוף הנדיד של מישטרה לכתבת, רז נפגע קשות, העימות הטיבעי, שהיה

לפרשן הצבאי החדש של ידיעות אחרונות במועדון החמאם ביפו, בן-ישי מרגיש כבר עתה מהו ההבדל בין תפקידו כמפקד תחנת-רדיו צבאית ובין תפקיד אורחי צהרון הגדול במדינה. רכילות מרושעת על בן-ישי מספרת, שעדיין לא מצאו לו חדר בבית ידיעות אחרונות כי איש אינו רוצה להיות שותפו לקו.

הסיסמה: כתב אישום

בשבוע שבו הסיסמה בגליצה-ל היתה "כתב אישום", התפרסם באמצעות בית-הדין הצבאי סוד כמוס, שכל אנשי התחנה הצבאית שמרו עליו מכל משמר, ששלחו חילול תנפסו כשהן

הרשות טוענת, לעומת זאת, שהבניין מוחכר לה ל-25 השנים הבאות, הוויכוח על הבעלות יתחדש בשבוע הבא, כשמנכ"ל-הרשות אורי סורת יחזור מחופשה פרטית בארצות-הברית. סורת רואה בבניין בימי שלו, למרות שתחילת הפרוייקט היתה בימי קודמו, יוסף ("טומי") לסיר.

מאחורי המיקרופון

מסיבה לרון

ביום החמישי הקרוב יערכו חבריו של רון בן-ישי, המפקד הפורש של גליצה-ל, מסיבה

מעשנות סמים, אנשי התחנה לא הרליפו את הסיפור, מחשש לפגיעה בשמה הטוב של תחנת-הרדיו.

השלוש לא נתפסו בתוך התחנה, אלא בדירתה של אחת מהן, המדובר בפקידות, הן נדונו לעונשי-מאסר קלים יחסית: אחת לשבוע ושתיים לחודש, שתיים משתחררות בימים אלה, השלישית תחזור לתחנה. הסיבה: חוששים שבכל יחידה שהיא תגיע אליה ילחשו שמוסאורי גבה שהיא החיילת מגל"ץ שעישנה, נתפסה וסולקה.

אוקון המפקד

שמואל ("אוקון") נחישתן, ממלאי-מקומו של בן-ישי עד לבוא המחליף שלו, נחמץ שי, מתייחס ברצינות לתפקיד הזמני שהוטל עליו. אוקון מחנה את ריכוזו במקום בן-ישי, והוא כבר מבקש מהטבח שיביא לו אוכל לחדרו, אבל אוקון לא שבח להזכיר, גם לחבריו, שבעוד כמה ימים הוא ישוב למקומו הטיבעי, ושאינו לו שום יזמרות לתפקיד מס' 1 בתחנה.

מיפלגות ופולרים

המחסור בכוח-האדם בתחנת-הרדיו הצבאית והצימצום בתוכניות האקטואליה בגליצה-ל נותן את אותותיו.

הכתב המיפלגתי של התחנה, יותם יקיר, משתחרר והולך ללמוד באוניברסיטה, הוא העדיף שלא לחתום קבע ולהישאר בתחנה, יחליף אותו ירון רקל, שהוא גם הכתב לענייני מישטרה ובתי-המשפט. רקל יסקר, בו זמנית גם את הפוליטיקאים, המבקשים שנית-שידור חיות בתחנה הפופולארית.

מאחורי המירקע

תלונות על מיסערה

הסדרה המיסעדה הגדולה, המוקרנת כמוצאי-שבתות במיסגרת השידורים בערבית, זוכה להצלחה רבה ולאחוזי צפייה גבוהים בין צופים דוברי עברית. התוכנית, שהיא בסיגנון אופרתי-הסבון האמריקאיות, נותנת ביטוי לכל משתתף -- כל אחד מדבר בשפתו, ערבית, עברית ואפילו אנגלית. התוצאה המוצלחת מעבירה, מלבד התוכן הקומי, תחושה חריפה של אותנטיות ישראלית, וזוכה בתישבות נלהבות, אבל לא הכל מרוצים מהתוכנית. לרשות השידור הגיעו תלונות של "צופים לאומיים" -- כך הם מגדירים את עצמם -- הטוענים שיחסי הקירבה בין היהודים שבסדרה לבין הערבים מוגזמים ולא ענייניים.

ה"גילויים" האתיים של ועדת-האתיקה

נוסע בן-זימי לחול

הכנת הכתבה. ● המקרה השני מתייחס לכתב-הטלוויזיה ושדר-החדשות המצויין עזרד בן-זימי. עליו טענה הוועדה שהוא נסע באחרונה למונטריאול מטעם מארגני הכינוס העולמי של יהדות-מארוקו, שנערך בקנדה בחודש שעבר, וכתמורה לכרטיס שידר כתבה על בדיקה העלתה שבזימי יצא באישור הנהלת הרדיו ומנהל-הרדיו גירעון לבי-ארי.

השניים חברים במליאת רשות השידור, אחרי שהוועדה סיימה, לפחות כשלב זה, לרון כהיכטים שונים ומשונים של תביעת הדיבה של השרכנית הלנה עברם נגד הכתבת שרי רז, בעיקבות כתבה ששודרה על מישר-השידורים יחד, פנו החברים לגילויים חדשים.

השבוע כתבה הוועדה למנכ"ל הרשות, אורי סורת, מיכתב ובו ביקשה ממנו לברוק, עם שובו מח"ל, שתי נסיעות תמוהות לח"ל של שני כתבים בכירים, האחד בטלוויזיה והשני ברדיו, לטענת הוועדה, נסעו השניים על חשבון המארגנים, ואחרי-כך שידרו עליהם כתבות אוהדות, לדעת הוועדה, זוהי הפרת האתיקה.

העולם הזה בדיק את שני המיקרים, עוד לפני שובו של סורת מח"ל. מתברר שהוועדה איננה מעורבנת כמה שקורה ברשות.

● המיקרה הראשון עוסק בהיים יבין, המועמד הבטוח לתפקיד מנכ"ל-הטלוויזיה, עליפי טענת הוועדה, יצא יבין לח"ל -- לגרמניה -- מטעם התיאטרון החיפאי, ואחרי כך שידר עליו כתבה.

בדיקה העלתה את העובדות הבאות: יבין אכן שידר במבט שני שאותו הוא עורך, כתבה ארוכה על תיאטרון חיפה כאשר התיאטרון יצא לטבוע-ההופעות מרוכז באצבע-הגליל, זה היה לפני יותר משנתיים. לא מכבר הוזמן יבין עלידי קרן פרידריך נאומן לגרמניה, כדי להנחות סימפוזיונים על חסי-הודים-ערבים. גם בעיקבות הצגות של תיאטרון חיפה בגרמניה, הכתבה על הופעות התיאטרון בגרמניה, ששודרה אחרי-כך בטלוויזיה, הוכנה עלידי כתב אחר של הטלוויזיה, דוד ויצטום, שלא ראה כלל את יבין לצורכי

נוסע יבין טיול

ועדת-האתיקה של רשות השידור, שהחלה להתכנס באופן קבוע רק החודש, שנה וחצי אחרי שהוקמה, מגלה פעלתנות רבה, התואמת לא במעט את התפיסות הפוליטיות והאינטרסנטיות של ראשיה. כראש הוועדה עומד משה עמרמי, לשעבר דובר רשות השידור, כיום איש משרד-התחבורה. הוא חבר מרכז-הרשות, פעיל מרכזי אחר בוועדה הוא דוד מנע, סמנכ"ל הביטוח הלאומי, אף הוא חבר מהכוננת